

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců **a) Ing. J. N., CSc.**, bytem x, a **b) Bc. A. N., MBA**, bytem x, obou zastoupených JUDr. Zuzanou Smítkovou, PhD., advokátkou se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti M. a J. P. oba bytem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2009, sp. zn. SZ 147730/2009/KUSK REG/MP, č. j. 150708/2009/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2009, sp. zn. SZ 147730/2009/KUSK REG/MP, č. j. 150708/2009/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání jejich právního předchůdce proti rozhodnutí Městského úřadu Úvaly, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 18. 5. 2009, č. j. K/6289/a/8/SU/Jak, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad umístil osobám zúčastněným na řízení na pozemku p. č. x v k. ú. a obci H. stavbu garáže.

Žalobci v žalobě poukázali na to, že jsou novými vlastníky pozemku p. č. x v k. ú. a obci H., který s pozemkem, na němž byla umístěna stavba garáže, sousedí a jsou tedy právními nástupci předchozího vlastníka, Dr. Ing. R. K., který byl účastníkem řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno. Napadené rozhodnutí přitom nebylo žalobcům ani jejich právnímu předchůdci či jeho právnímu zástupci nikdy doručeno a žalobce a) se o jeho existenci dozvěděl naprostou náhodou při nahlížení do spisu u stavebního úřadu v souvislosti s jiným řízením teprve dne 9. 9. 2015. Proto považují žalobu za včasnou, neboť dosud nepočala běžet lhůta pro podání správní žaloby, popř. vůči žalobci a) započal její běh až dne 9. 9. 2015.

Žalovaný navrhl žalobu odmítnout jako opožděnou, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu předchůdci žalobců oznámeno veřejnou vyhláškou dne 5. 11. 2009, žaloba však byla podána až 9. 11. 2015, tedy po uplynutí lhůty dvou měsíců. Ke způsobu doručení

napadeného rozhodnutí podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6 As 55/2013-55, podle nějž za územní rozhodnutí doručované podle § 92 odst. 3 stavebního zákona lze považovat i rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí vydanému správním orgánem I. stupně. Veřejnou vyhláškou proto bylo možno doručovat nejen prvostupňové rozhodnutí, ale i rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí.

Žalobci v replice s takovým výkladem nesouhlasili. Je sice pravdou, že řízení u prvostupňového a odvolacího orgánu tvoří jeden celek, nicméně je třeba poukázat na to, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí vytknul městskému úřadu, že nezákonně právním předchůdcům žalobců doručoval pouze veřejnou vyhláškou. Nynější obrana žalovaného je s uvedeným právním závěrem v rozporu. Dále žalobci namítají, že zatímco v prvostupňovém řízení může být doručování veřejnou vyhláškou odůvodněno vysokým počtem účastníků řízení, v odvolacím řízení je účastníkem pouze odvolatel a stavebník, není-li sám odvolatelem, a proto na ně nelze aplikovat ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona o doručování vyhláškou. Součástí správního řízení jako celku bylo i rozhodování o výjimce z minimální odstupové vzdálenosti, které bylo doručováno účastníkům jednotlivě. Právní předchůdci žalobců tedy měli legitimní očekávání, že tento způsob doručení, který v územním řízení zakázán není, bude zachován. Účelová změna způsobu doručování může být v rozporu se zásadami předvídatelnosti a dobré správy. Podle žalobců odporuje ústavně zaručené ochraně vlastnického práva, aby se rozhodnutí způsobilé zásadně výkon tohoto práva omezit doručovalo veřejnou vyhláškou, a nikoliv do vlastních rukou, zejména jedná-li se o vlastního iniciátora odvolacího řízení. Navíc v územním řízení byli účastníky pouze stavebníci, žalovaný, obec H. a dvě fyzické osoby, přičemž stavebníkům a obci se doručovalo jednotlivě, takže zde nebyl žádný praktický důvod pro doručování veřejnou vyhláškou.

Osoby zúčastněné na řízení se v řízení nijak nevyjádřily.

V první řadě soud přistoupil k posouzení včasnosti žaloby.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona, který v tomto znění byl účinný i v době doručování napadeného rozhodnutí, je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení dále osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

V katastru nemovitostí soud ověřil, že žalobci skutečně nabyli vlastnické právo k pozemku p. č. x v k. ú. a obci H na základě kupní smlouvy ze dne 19. 12. 2011 s účinky ke dni 6. 2. 2012 od Dr. Ing. R. K.. V předloženém správním spise soud pak ověřil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě odvolání Dr. Ing. R. K. V dané věci tedy byly právním předchůdcem žalobců vyčerpány opravné prostředky v řízení před správními orgány. Napadené rozhodnutí přitom bylo podle na něm vyznačeného záznamu žalovaného vyvěšeno od 14. 10. 2009 do 30. 10. 2009 a podle záznamu Obecního úřadu H. bylo vyvěšeno i na jeho

úřední desce ode dne 19. 10. 2009 do dne 3. 11. 2009. Tomu odpovídá i rozdělovník na konci napadeného rozhodnutí, podle nějž se právnímu předchůdci žalobců (resp. jeho právnímu zástupci) doručovalo veřejnou vyhláškou, do vlastních rukou bylo napadené rozhodnutí doručováno pouze stavebníkům a obci H.. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný vytknul městskému úřadu, že některým osobám uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona doručoval nejen veřejnou vyhláškou, ale i doporučeně.

S ohledem na uvedené je tedy především nutné konstatovat, že není pravdou, že by se žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odchýlil od svého právního názoru vysloveného v napadeném rozhodnutí. Právě naopak, žalovaný postupuje konzistentně, neboť již v napadeném rozhodnutí apeloval na stavební úřad, aby dodržoval ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona a nezvýhodňoval některé z osob uvedených v § 85 odst. 2 stavebního zákona tím, že jim bude doručovat rozhodnutí nad rámec zákona do vlastních rukou.

Za druhé je pak třeba potvrdit závěr žalovaného, že ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona skutečně dopadá i na rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí. Mezi účastníky není sporu o tom, že v H. byl vydán územní plán. Pro takové případy pak speciální právní úprava ve stavebním zákoně předpokládá doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou, a to právě s ohledem na potenciální mnohost účastníků takového řízení a na obtížnost samotného definování rozsahu takových účastníků (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS). Pokud žalobci v tomto případě namítají, že podle rozdělovníku bylo takových účastníků jen pár, je třeba konstatovat, že soud nemá za to, že rozdělovník uváděl skutečně všechny potenciální účastníky územního řízení. I kdyby však toto vymezení bylo úplné, zákon v tomto směru nerozlišuje a stanoví povinnost doručovat veřejnou vyhláškou i pro umísťované stavby s minimálním dopadem na okolí. Ostatně opět je třeba připomenout, že důvodem takové úpravy doručování není jen samotná mnohost účastníků (pak by bylo možné vystačit s ustanoveními správního řádu), ale i obtížnost jejich úplné identifikace. Navíc okruh účastníků odvolacího řízení se neomezuje pouze na odvolatele a stavebníky, okruh účastníků odvolacího řízení se oproti řízení v prvním stupni nijak nemění. Právní úprava doručování přitom nečiní žádný rozdíl ani ve vztahu k územním řízením, jimž předcházelo vydání (individuálně doručovaného) rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu. V tomto směru ani nemohlo žalobcům, resp. jejich právním předchůdcům vzniknout legitimní očekávání, že bude správní orgán postupovat v rozporu se zákonem, neboť žalobci ani netvrdí, že by správní orgány v územním řízení (a zejména pak žalovaný) dlouhodobě a opakovaně postupovaly v rozporu s ustanovením § 92 odst. 3 stavebního zákona.

O tom, že i samotnému odvolateli má být podle § 92 odst. 3 stavebního zákona rozhodnutí o odvolání doručováno vyhláškou (nejde-li o osobu uvedenou v § 85 odst. 1 stavebního zákona) pak nemá pochyb ani ustálená judikatura správních soudů. V tomto směru lze poukázat nejen na rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6 As 55/2013-55, zmiňovaný žalovaným, ale též na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 174/2014-30, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. 15 Ca 105/2009-45, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2016, č. j. 48 A 45/2014-224, a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2013, č. j. 57 A 81/2011-213. Ani Ústavní soud neshledal takový postup protiústavním (srov. v obdobné záležitosti usnesení ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 4540/12). Na argumentaci těchto soudních rozhodnutí lze pro stručnost v plném rozsahu odkázat.

V nyní posuzované věci je zjevné, že napadené rozhodnutí bylo vyhláškou doručeno v souladu s § 92 odst. 3 stavebního zákona právnímu předchůdci žalobců již v roce 2009 a žaloba podaná v roce 2015 tak nemůže být žalobou včasnou. Proto soud musel žalobu odmítnout pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (výrok I.).

Druhým a třetím výrokem tohoto usnesení bylo rozhodnuto o nákladech řízení, a to v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut, a s přihlédnutím k § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, či z důvodů zvláštního zřetele hodných, které však soud v této věci neshledal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. srpna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová